

af København vilde fremkalde for Byen og dens Indbyggere. Det har han ganske sikkert gjort sig aldeles klart, og derfor var han kommen til den Erkendelse, at det vilde være Synd for Byen at anlægge en Fæstning der omkring. Naar han ikke desmindre gik med dertil og sluttede sig til Fæstningen, var det, fordi han, som han erklærede, ikke saa noget andet Middel til Forsvar end netop at have denne Fæstning omkring København. Men at Fæstningen som saadan er en Ulykke for Byen og kan bevirke frygtelige Rædsler i København, er anerkendt selv fra Højres Side, fra en af de fremtrædende Mænd, som have deltaget allerstærkest i Agitationen for Københavns Befæstning. Den værste Fare er imidlertid den, at naar København bliver befæstet, saa bliver den et strategisk Punkt, som det har Interesse for andre Magter at sætte sig i Besiddelse af. Er der ingen Fæstning omkring København, saa er det intet strategisk Punkt, saa har København ganske sikkert intet at betyde i militær Henseende, hverken for den ene Magt eller for den anden, men er den en Fæstning, saa har den Interesse for de krigsførende Magter, og vi kunne vel sige os selv, at fremmede Magter, Stormagter, der ere komne i Krig med hinanden, ikke ville overlade hinanden et saadant strategisk Punkt, men sørge for saa snart som muligt at sætte sig i Besiddelse deraf, og saa have vi alle de Ulykker, som det ærede Medlem har udmalet sig; men hvis Fæstningen ikke eksisterede, vilde denne Fare ganske sikkert ikke være til Stede. Naar nu det ærede Medlem har indset, hvilken Ulykke en saadan Fæstning vilde være for København, saa burde han ikke i sine Tvivl om, hvad der var at gøre for Danmarks Forsvar, ende med at støtte Planerne om Københavns Befæstning. Naar man kender Krigen og alle de Ulykker, som den fremkalder lige over for et Folk, burde man samtidig vide, at der rundt omkring i den civiliserede Verden er en stærk og stadig voksende Folkebevægelse imod Krigen, en Folkebevægelse, som ved mange Lejligheder har givet sig Udslag, og som ogsaa har frembragt praktiske Resultater. Jeg skal saaledes nævne, at den Strid, der har været mellem Sverige og Norge, var lige ved at munde ud i Krig mellem de to Lande, men hvorfor undgik man denne Krig? Ikke saaledes som det ærede Medlem for Viborg (Sveistrup) omtalte, fordi der tilfældigvis var en Konge i Sverige, der ikke holdt af det. Nej, det er slet ikke der, Tyngdepunktet ligger, det

er hos det svenske Folk, særlig hos det svenske Socialdemokrati, som er et stort, stærkt og indflydelsesrigt Parti, og den Modstand, som det gjorde lige overfor Krigstankerne fra Sveriges Side, har bevirket, at Krigen ikke kom til Udbrud. De samme Tanker gjorde sig gældende i Norge fra det norske Socialdemokratis Side, og naar Krigen ikke udbrød, var det Socialdemokratiet, der forhindrede det. Den socialdemokratiske Bevægelse eksisterer jo ikke alene i Norge og Sverige eller Danmark, men overalt i den civiliserede Verden, og vi kunne være ganske sikre paa, at naar man vil undgaa Krig, skal man støtte den socialdemokratiske Bevægelse. Men i det hele taget bør alle, der indse, hvilken Ulykke Krigen er — det gælder ogsaa det ærede Medlem for Thisted (N. Andersen), som i lang Tid har ment, at det var Synd for København at befæste den — søge at lægge Spørgsmaalet om Krig og Fred i Folkenes Hænder og ikke i en tilfældig Regerings. Naar Folkene selv komme til at raade over deres Skæbne i den Henseende, saa er Krigenes Tid forbi, og saa behøve vi hverken væbnet Magt eller Fæstning.

Jeg skal derefter omtale en anden Udtalelse af den højtærede Konseilspræsident, nemlig med Hensyn til Spørgsmaalet om Drogdens Uddybning. Vi se i den Henseende, hvilken Forskel der er paa den nuværende Regering og den, vi havde i Fjor ved denne Tid. Den tidligere Marineminister, Jøhnke, har jo i dette Ting forelagt Forslag til Uddybning af Drogden og vundet Tilslutning til Forslaget her. Nu har den nuværende Forsvarsminister overtaget hans Portefeuille, og han erklærer, at vi ikke kunne vente et saadant Forslag fra ham. Dette beklager jeg; thi jeg anser Spørgsmaalet om Drogdens Uddybning for at være stort og vigtigt for Danmark. Naar nu de indre Forhold i Rusland efter Afslutningen af Krigen med Japan blive ordnede, hvad jeg haaber maa ske snart og paa en saadan Maade, at det russiske Folk faar sine Rettigheder, er det ganske klart, at de Saar, som Krigen og den nuværende Bevægelse slaar i Ruslands økonomiske Liv, vil man anstrenge sig af yderste Evne for at faa lægte. Man vil da søge at ophjælpe Landets Erhvervsliv i den størst mulige Udstrækning og naturligvis der, som andre Steder, søge til Udlandet for at faa Afsetning for sin indenlandske Produktion. Det er en Situation, som ganske sikkert kommer, som kommer snart, og man kan